

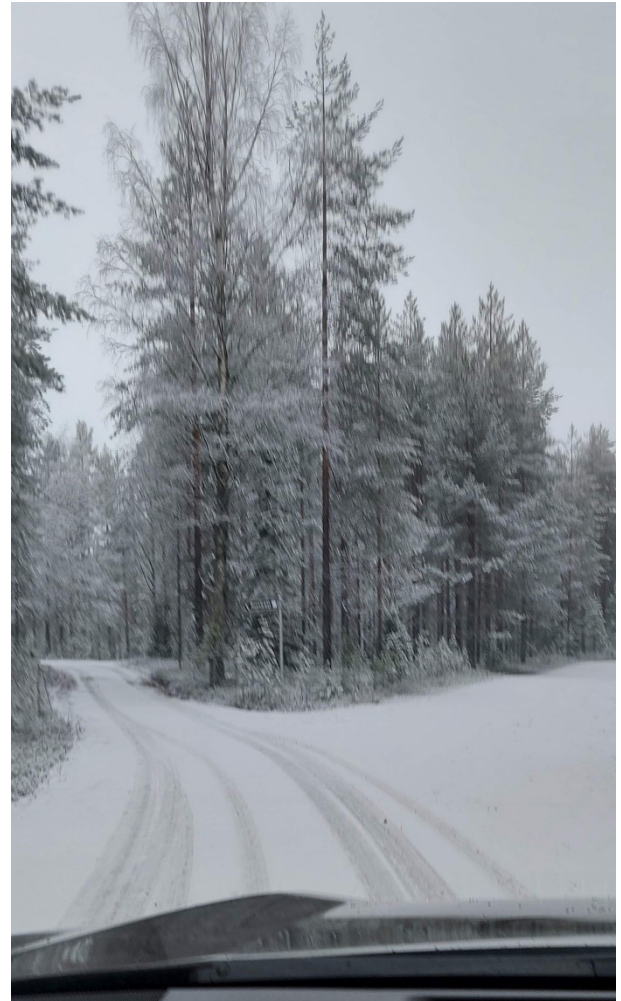
Lauantaiaamuina ajelin yhteislähtöpaikkana toimivalle Puijon pesäpallokentän parkkipaikalle. Siellä Karhusen Vesa tuli heti kertomaan, että lida on kyytiä vailla. En siis joutunutkaan ajamaan yksin yli sadan kilometrin menomatkaa.

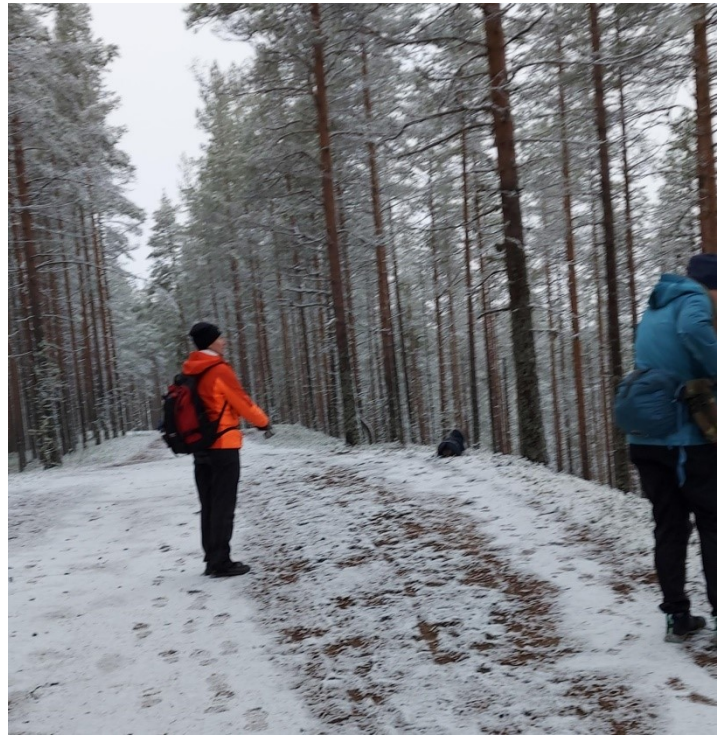

Lida kertoi harrastavansa geokätköilyä, joten pysähdyimme matkalla parille kätkölle, mutta vain toisen logiin saimme kirjoitettua nimimerkkimme Karpunen ja gottokaksi. Toisesta tuli DNF, minulle jo toisen kerran. Ensimmäisellä kertaa kätkön viereen kokoontui mopomiitti, jolloin kätkön etsintä oli mahdotonta. Nyt kätkö oli mahdollisesti jästetty.

Toisten autojen jälkiä oli helppo seurata perille vastasataneessa lumessa.

Tien päässä olevalla parkkipaikalla jotkut olivat vielä ottamassa tavaroitaan esille autoista. Käveltiin parin sadan metrin päässä olevalle Ahven-Valkeisen tulipaikalle. Kirppa11 oli jo löytänyt multikätkön aloituspisteen ja ratkaissut siinä annetun tehtävän. Lapinpeikko liittyi kätköilyporukkaan, ja lähdettiin suorittamaan Raejärven kierros -virtuaalikätköä.

Iso-Raejärven tulentekopaikalle asti oli mahtavan komeitten harjujen päällä vuosisatoja vanha kärrytie, nyt vain jalankulkijoiden ja pyöräilijöiden leveäksi tallaamana.

Suurin osa puijonlatulaisista meni tulentekopaikalle, mutta muutamia jästejäkin lähti kätköilijöiden mukaan kiertämään Raejärviä. Polku oli nyt kapeampaa, mutta entistä nautinnollisempaa kulkea.

Aikaisempien loggausten ansiosta arvasimme valita kiertosuunnaksi myötäpäivään. Oli helppo nähdä lankkusillalle lähtevän oikopolun alku. Näin välttyttiin kiertämästä maantien kautta. Yllä kuvassa kuitenkin vain tavalliset pitkospuut. Itse lankkusilta kuljettiin kieli keskellä suuta kännykät taskussa.

Eläinhavaintoja ei tullut paljoa. Leirialueellamme kierteli yksi talitiainen ja matkalla kuultiin korpin lonkuntaa. Lumen oli satanut ilmeisesti vasta aamulla ennen meidän tuloa, joten jäljistä ainoaksi jäi jonkin kanalinun jäljet. Niitä veikkailtiin teeren tai pyyn tekemiksi. Kun myöhemmin kysyin Ilkka Markkaselta, niin vastakysymys oli, oliko vesistöä lähellä, jolloin jäljet olisivat voineet olla lieju- tai nokikanan. 5 cm koon perusteella Ilkka piti todennäköisimpänä pyytä. Lähde: Jälkiä Luonnossa mukaan: Teeren jälki 7 – 8 cm pitkä ja 6 – 7 cm leveä, pyyllä vastaavasti 5 – 5,5 cm ja 4 – 4,5 cm.

Iso-Raejärven tulipaikalla oli porukka juhlimassa 4-v:n synttäreitä, joten jatkoimme pitemmittä pysähdyksittä. Minä jäin kuitenkin vähän matkan päässä istumaan polun viereen ihailemaan maisemia ja syömään eväitä.

Ennen leiripaikalle tuloa tavoitin yhden synttärisankarin tädin, joka oli lähtenyt etukäteen hipsuttelemaan hitaasti autolle ennen muita.

- On tämä hieno paikka näin vuoden harmaimpanakin päivänä.
- Eikö juuri sen tähden!
- Kyllä kesällä on vielä ihanampaa.

Rouva oli Sonkajärveltä piipahtanut useasti ihailemassa Raesärkkiä, minä olin ensikertalainen.

VesQ oli järjestänyt glögitarjoilun. Louteen paikka oli hakusessa. Suojautuakko yöllä luoteelta viriäväksi ennustetulta tuulelta vai tulipaikan mahdollisilta häiriöiltä? Valitsin jälkimmäisen. Kanapastan keittelin kaasu-Trangialla. Iida viritteli sinnikkäästi risukeitintään, mutta taisi kuitenkin tyytyä sinolilla keittämiseen.

Markku, Iida, VesQ, Jari

Hämäräkävelynä kävin Kotalampi-kätköllä, jonka logissa oli jo nimimerkit Lapinpeikko ja Kirppa11. Kotakumpu piirtyi tummuvaa iltataivasta vasten niin mahtavana, että mietin tovin, uskaltaako sinne mennä ja pääseekö sieltä alas. Lännessä kummun takana oli kapea aukko valoisaan ”Taivaan saliin”, joskaan ei niin komeaan, kuin mitä olin hämmästellyt Haatainniemen laavulla Pörrön kanssa vuosia sitten (tarkemmin 24.3.2017). Kätkön löytämiseksi jouduin käyttämään hetken otsalamppua, mutta hämäränäkö palasi nopeasti paluumatkaa varten.

Pimeäkävelynä kävin Ahvenlammen takana. Ei oikeastaan ollut pimeää, sillä harjulla idän suunnasta petäjillä oli jopa varjot. Taivas oli täysin pilvessä. Mietin, voiko Nurmeksen tai lähempänä olevan Savikylän valot heijastua pilvistä vai tuliko kuun valoa pilvien läpi. Kalenterista totesin, että kasvava puolikuu oli mahdollinen valonlähde.

Leirissä olijat olivat kuulleet karheaa suden ulvontaa. Ei Lupu-susi olisi aikoinaan erehtynyt moiseen ääneen, vaikka vaihtoi nuoren sulhasensa Laten harmaaturkkiseen Lasuun.

(https://www.geocaching.com/geocache/GC4ATN6_jussin-kamppa) Enemmän susista: https://www.tiede.fi/artikkeli/jutut/artikkelit/susien_jaljilla_kuhmossa .

Ennen nukkumaan menoa oli suunnitelmassa kävelylenkki.

- Lamppujen kanssa vai ilman?
- Lamppujen!
- No, sitten lähden.
- No, minä en sitten.

Sitten näytti alkavan valonheittimien tehojen kilpailu. Minä pakenin louteen suojaan. Valonheittimien sammuttua odottelin nuotion lepatuksen hiipumista pitkälle aamuun. Mutta eihän se valo tullutkaan nuotiosta vaan pihavaloista.

Ennen toisten heräämistä hiippailin laiturille. Aamutaivaalla näkyi yksi tähti. Saattoi olla Joutsenen Deneb. - Täällähän minun olisi pitänyt olla koko yö, eikä petäjän juurella!

VesQ oli suunnitellut isänpäivän aamun : Oli glögin lisäksi komeaa täytekekkaa tarjolla kaikille seitsemälle yöpyjälle.

Aamupuurojen jälkeen kätköilijät lähtivät uudelleen käväisemään karrtien päässä olevalla toisella tulipaikalla. Toiset jäivät tekemään omia retkiään ja jekkuja kätköilijöille, jotka olivat nimitelleet heitä jästeiksi.

Karpunen kävi samalla loggaamassa Kotalampi-kätkön. Totesin, että Kotakukkula on komea nyt päivänvalossakin, joskaan ei illalla näkemäni veroinen.

Raesärkkien kaikki tradit, letteri ja multi tuli käytyä. Siispä kotimatka voi alkaa.

Latulaisten kohtaamiset jäivät minulta ohuiksi varsinkin lauantain päiväretkeläisten osalta. Osasyynä korona-aikana opittu eristäytyvä käyttäytymiseni. Olin lisäksi kahdella tapaa ensikertalainen: ensimmäistä kertaa Raesärkillä ja ensimmäisellä retkellä ilman ”huoltajaa” unohtaen kotiin perustarvikkeita kuten istuinalustan ja puurokattilan.